

κ.ά.) γονατάτσι Μεγίστ. κ.ά. γονατάκιος ό, Μακεδ. (Βελβ.) — Κορ. Ἀρχ., 55.

Ἐκ τοῦ οὗς. γόνατο καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ. -άκι. Εἰς τὸν τύπ. γονατάκιος τὸς κατ' ἀναλογίαν πρὸς ἄλλα ἐπίρρ., οἷον ἀποταχιάς, ὄψαργάς κ.τ.τ.

1) Τὸ γόνυ μὲ ὑποκορ. καὶ θωπευτ. σημ. κοιν.: Ἐχτύπησε - πονάει τὸ γονατάκι τοῦ παιδιοῦ κοιν. Πότε θὰ γνωρίσω αὐτὸ τὸ γονατάκι μου νὰ γένη ἀδελφίσιο! Ἐρεικ. Ἀκούμπησε τὸ ἓνα τὸν χέρι 'ς τὸ γονατάκι τῆς Γ. Ψυχάρ., Ἀγν., 172. || Φρ. Γαμῶ σε, διᾶλε, τὸ γόνα σου καὶ τὸ γονατάκι σου! (διᾶλε = διᾶβόλε· ὕβρις) Πελοπν. (Βερεστ.) || Ἄσμ.

Ὅντας σὲ γλυκοθυμηθῶ, πάνω 'ς τὸν παμπαφίγκο, τρέμουν τὰ γονατάκια μου καὶ τὴν καρδιά μου σφίγγω Μεγίστ. 2) Εἶδος ἀγρίου ἐδωδίου πλάσ Ἐρεικ. Κερκ. Παξ. 3) Ὡς ἐπίρρ., γονυκλινῶς Θεσσ. (Ναρθάκ.) Θράκ. (Σουφλ.) Κέρκ. Μακεδ. (Βελβ.) Παξ.: Κι ἀπὸ ἑνὰς ἑνὸς παίρι κουντὰ τ' κ' ἔλιγι τὰ γονατάκια (= γονυπετῶς) Βελβ.

γονατάρα ἡ, Εὐβ. Πελοπν. (Ἀγριᾶν. Αἴγ. Ἀχαῖα Βούτσ. Βραχν. Γορτυν. Δίβρ. Δυρράχ. Καλάβρυτ. Κάμπος Λακων. Κλειτορ. Κλουτσινόχ. Κοντοβάζ. Κορινθ. Λακεδ. Λάλ. Λάμπ. Μηλ. Παιδεμέν. Πιάν. Ποταμ. Σκορτσιν. Τρίκκ. κ.ά.). Στερελλ. (Ἀνάληψ. Ἀράχ. Παρνασσ. Τοπόλ. κ.ά.) — Λεξ. Αἰν. Βλαστ. 332 γονατάρα Εὐβ. (Στρόπον. κ.ά.) Στερελλ. (Γαλαξ. Παρνασσ. Χρισ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ οὗς. γονατάρει κατὰ τύπ. μεγεθ.

1) Μέγα γόνυ Πελοπν. (Βούτσ. Γορτυν. Δίβρ. Καλάβρυτ. Κοντοβάζ. κ.ά.) 2) Εἰδικὴ μαλλίνη, ἄνευ πέλματος συνήθως, περικνημὶς τῶν φουστανελλοφόρων φθάνουσα μέχρι τῶν γονάτων Πελοπν. (Αἴγ. Βούτσ. Γορτυν. Δίβρ. Δυρράχ. Καλάβρυτ. Κάμπος Λακων. Λάλ. Σκορτσιν. Τρίκκ. κ.ά.) Στερελλ. (Τοπόλ. κ.ά.) Συνών. ποδονάρι, σκαλτσά, σκαλτσούνι, τσουράπι. 3) Καλτσοδέτης, συνήθως θυσανωτὸς κατὰ τὰ δύο τοῦ ἄκρου, μὲ τὸν ὅποιον οἱ φουστανελλοφόροι ἢ αἱ γυναῖκες δένουν κάτωθεν τοῦ γόνατος τὰς εἰδικὰς περικνημίδας τῶν Εὐβ. (Στρόπον. κ.ά.) Πελοπν. (Ἀγριᾶν. Ἀχαῖα Βραχν. Γορτυν. Καλάβρυτ. Κλειτορ. Κορινθ. Λακεδ. Λάμπ. Μηλ. Πιάν. κ.ά.) Στερελλ. (Ἀνάληψ. Ἀράχ. Γαλαξ. Παρνασσ. Χρισ.) — Λεξ. Αἰν. Βλαστ. ἐνθ' ἄν.: Τὸ ζουνάρι ἦταν συνήθως μεταξωτό, ὅπως καὶ οἱ γονατάρεις Ἀράχ. Λέσ' τ' γονατάρα σ', μὴν τὴν πατήσης καὶ π' στομ' θῆς (= πέσης πρόμυτα) Β. Εὐβ. Νιὰ γονατάρα χιόνι (ὕψος χιόνος μέχρι τοῦ γόνατος περίπου, μέχρι δηλαδὴ τοῦ σημείου, ὅπου προσδένεται ἡ γονατάρει) Στρόπον. || Ἄσμ.

Μωρή, κι ἂν κἀνης τοῦ πιδὶ, μὲ τί θὰ 'νι τοῦ δέσι σου;

— Μὴ τὴ γονατάρα του· μὴ τὴν καλτσοδέτα του

Παρνασσ. Συνών. βουδέτης, γουδέτα, καλτσοδέτα. β) Καλτσοδέτης, προσερραμμένος ἐπὶ εἰδικῶν χειροπλέκτων γυναικείων περικνημίδων, διὰ τοῦ ὁποίου δένονται αὐταὶ ὀλίγον κάτω τοῦ γόνατος Εὐβ. (Στρόπον.): Τὰ κοριτσάκια εἶναι ἀδέξια κι οὐλοῦν τοὺς πέφτ' ἡ γονατάρα τους. Μάσι τ' γονατάρα σου, θὰ σ' δέσουν κἀνα ξύλον (δέσου = δώσω).

γονατάρει τό, Μέγαρ. Πελοπν. (Κορινθ.) γονατάρει Μέγαρ. Στερελλ. (Μαλεσ.)

Ἐκ τοῦ οὗς. γόνατο καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -άρι (Ι).

Γονατάρει 2, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἄν.

γονατάρικα ἐπίρρ. ἐνιαχ. γονατάρ'κα Μακεδ. (Δρυμ.)

Ἐπίρρ. ἐκ τοῦ ἁμαρτ. ἐπιθ. γονατάρης.

Γονατιστά, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἄν.

γοναταρίτσα ἡ, Πελοπν. (Ἀρκαδ.)

Ἐκ τοῦ οὗς. γονατάρει διὰ τῆς ὑποκορ. καταλ. -ίτσα.

Μικρὰ γονατάρει 2, τὸ ὅπ. βλ.

γονατάρως ό, Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τοῦ οὗς. γονατάρει.

1) Γονατάρει 2, τὸ ὅπ. βλ. 2) Τὸ φυτὸν Νάρθηξ ό κοινὸς (Ferula communis) τῆς οἰκογ. τῶν Σκιαδιαφόρων (Umbelliferae). Συνών. νάρεθηκας.

γονατᾶς ἐπίθ. Θήρ. Κέρκ. Πάρ. Στερελλ. (Ἀράχ.) — Λεξ. Βάιγ. γονατᾶς Θάσ. Μακεδ. (Ἀσσηρ.) γονατᾶς Ρόδ.

Ἐκ τοῦ οὗς. γόνατο. Ἡ λ. καὶ εἰς Σομ.

1) Ὁ ἔχων μεγάλα γόνατα ἐνθ' ἄν.

Ἡ λ. καὶ ὡς ἐπών. ὑπὸ τοὺς τύπ. Γονατᾶς Ἀθῆν. Κεφαλλ. (Σάμ.) Κέρκ. Πελοπν. (Πάτρ.) Γονατᾶς Μακεδ. (Θεσσαλον. Καταφύγ. Νικήτ.) Μυτιλήν. Στερελλ. (Βόνιτς. Ναύπακτ.) καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Ὁ τοῦ Γονατᾶ Θάσ. 2) Ἡ ἐορτὴ τῆς Πεντηκοστῆς Μακεδ. (Ἀσσηρ.) Συνών. βλ. εἰς λ. γονατισμα 2, γονατιστὸς 3. 3) Τὸ ἄρσ. ὡς οὗς., τὸ φυτὸν Κέγχρος ό σπονδυλωτὸς (Setaria verticillata) τῆς οἰκογ. τῶν Ἀγρωσιδῶν (Gramineae) Ρόδ. Συνών. γονατόχορτο, κολλήτσια-νος, κολλήτσιοχορτο, κολλόχορταρο, κολλόχορτο, κοστρέβα, μουχρίτσα.

γονάτι τό, Λεξ. Ἐλευθερουδ. Βλαστ. 317 γονάτ' Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὗς. γονάτιον.

Τεκτονικὸν ἐργαλεῖον, τὸ γωνιόμετρον, ό γνώμων, λόγῳ τοῦ σχήματός του ἐνθ' ἄν. Ἡ σημ. καὶ εἰς Καναβοῦρτζην, 82 (ἐκδ. Teubner) «Οἱ γοῦν κτίσται λεγόμενοι καὶ λεπτοῦργοι καὶ λιθοξόοι πόθεν ἔλαβον τὸν γνώμονα, ὅπερ ἐκείνοι καὶ λέγουσι γονάτιον, δι' οὗ ξέουσι καὶ ἰσάζουσιν εἰς γωνίας σχήματα τοὺς λίθους».

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Γονάτι Θάσ.

γονατιά ἡ, Ἐρεικ. Ἡπ. (Θεσπρωτ.) Θήρ. Ἰος Κρήτ. (Ἡράκλ.) Μύκ. Ὁθων. Πελοπν. (Βερεστ. Βούτσ. Γαργαλ. Δαιμον. Δίβρ. Κοντοβάζ. Κοντογόν. Λάστ. Μαργέλ. Μηλιώτ. Παιδεμέν. Τριφυλ. κ.ά.) Σίφν. Τῆλ. — Λεξ. Αἰν. Δημητρ. γονατιά Προπ. (Κύζ.) γονατιά Πόντ. (Τραπ. κ.ά.) γονατέ Δ. Κρήτ. γοναθιά Κρήτ. (Ἀνατολ. Κίς. κ.ά.) γονατ-τιά Τῆλ. γονατγιά Τῆλ.

Ἐκ τοῦ οὗς. γόνατο καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ιά. Πβ. Γ. Χατζιδ., ΜΝΕ 2,254 κ.ἐξ.

1) Ἡ ἀπὸ τοῦ πέλματος μέχρι τοῦ γόνατος ἀπόστασις, λαμβανομένη ἀδρομερῶς ὡς μονὰς ὕψους ἢ βάθους Πόντ. (Τραπ.): Τὸ νερόν ἕναν γονατέαν ἔτον. 2) Κτύπημα διὰ τοῦ γονάτου Ἀθῆν. Ἐρεικ. Κέρκ. Κρήτ. (Κίς. κ.ά.) Ὁθων. Παξ. κ.ά. — Γ. Δροσίν., Ἀγροτ. ἐπιστ., 156: Τοῦ ὄωσε μὴ γονατιά 'ς τὴν κοιλιὰ Ἀθῆν. Μοῦ ὄωκε μὴ γοναθιά 'ς τὸ καλάμι κ' ἐκουζουλάθηκα ἀπὸ δὸ βόνο (καλάμι = κνήμη) Κίς. || Ποίημ.

Ἵς τὸ στόμα της ἀπλώνει ἓνα χέρι,
ἐν ἄλλο τῆς φουχτώνει τὰ μαλλιά,
μιὰ γονατιά ἔς τὸ χῶμα τῇ γυναι

Γ. Δροσίν., ἐνθ' ἄν. β) Ἰχνοσ γόνατος Κρήτ. (Ἀνατολ. Ἡ-
ράκλ. Κίσ.) Πελοπν. (Λάστ.) Πόντ. Τῆλ. — Λεξ. Δημήτρ.:
Καὶ ἔμειναν ἔς τὴν βλάκα οἱ γονατιές Ἡράκλ. Κοντὰ ἔς τὸ
ποτάμι εἶναι δυὸ γονατιές, γιατί ἐγονάτισε ὁ δράκος Λάστ.
Ἡ σημ. καὶ εἰς τοπων. Τοῦ Διγενῆ οἱ γοναῖτες Δ. Κρήτ.
3) Ἡ ἐπὶ τῶν γονάτων στάσις ἢ πτώσις, τὸ γονάτισμα Λεξ.
Αἰν. β) Μεταφ., πτώσις οικονομική ἢ ἠθική, κατὰπτωσις
Πελοπν. (Βούτσ. Δίβρ. Γαργαλ. Παιδεμέν. Τριφυλ.)—Λεξ.
Αἰν.: Τὸν εὐρήκε μεγάλη γονατιά. Τοῦ ψόφησε τὸ ἄλογο
Γαργαλ. Τί νὰ σοῦ κάνῃ ἡ γ-ἐρμούλα κ' ἡ γι-ἄλλοτρούλα
ἡ Καλή; Τὴν εὐρήκανε γονατιές ἔς τὸ σπῖτι της. Τῆς ψόφησε
τὸ μουλάρι, τοὺς πῆρε τὸ ποτάμι μὲ τίς κατεβασές τὸ χω-
ράφι, τοὺς πινηγήκανε καὶ δυὸ προβατίνες ἐτοιμόγεννες (ἄλ-
λοτρούλα = δυστυχής) Δίβρ. Συνών. γ ο ν α τ ι σ ι ᾶ 1β,
γ ο ν ᾶ τ ι σ μ α 3. γ) Ἡ ἐορτὴ τῆς Πεντηκοστῆς, λόγῳ
τῆς κατ' αὐτὴν γενομένης γονυκλισίας Ἡπ. (Θεσπρωτ.):
Ἡσμ.

Μεγάλη Πέφτη νὰ ῥχεταί δέκα φορές τὸ χρόνο
καὶ Γονατιά νὰ μὴν ἐρθῇ καμμιά φορὰ τὸ χρόνο
Συνών. βλ. εἰς λ. γ ο ν ᾶ τ ι σ μ α 2. 3) Βλαστός ἀμπέλου
ἢ δένδρου φυτευθεὶς κεκαμμένος Μύκ. Σίφν. — Λεξ. Δη-
μητρ.: Τώρα θὰ κάμῃ τίς γονατιές Σίφν. Συνών. κ α -
τ α β ο λ ᾶ δ α, κ λ α δ ι ᾶ, κ ο λ ο β ο ὕ τ ι, ρ ὅ γ ι.
β) Τὸ εἰς σχῆμα κεκαμμένου γόνατος τμήμα τοῦ τόρνου
σιδήρου κ.τ.τ. Ἴος Προπ. (Κύζ.) κ.ά.: Τὸ σίδερο ἔχει
γονατιά Ἴος. Ἡ γονατιά τοῦ τόρνου Κύζ. Συνών. γ ἑ -
φ υ ρ α 2.

γονατιάζω ἐνιαχ.

Ἐκ τοῦ οὖς. γ ὀ ν α τ ο κατὰ τὰ λοιπὰ εἰς -ι ᾶ ζ ω.
Γ ο ν α τ ῖ ζ ω Β2γ.

γονατίζω κοιν. καὶ Ἀπουλ. Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Ὁφ.
Σταυρ. Τραπ. Χαλδ.) γονατίζον Καππ. (Μισθ.) Πελοπν.
(Κίτ. Μάν.) γονατίζον βόρ. ιδιώμ. γονατίντζω Πάτμ. Σίφν.
βονατίζω Κύπρ. Μεγίστ. Ρόδ. (Σάλακ. κ.ά.) γονατίσω Κα-
λαβρ. (Μπόβ.) γονατισίω Καππ. (Ἀραβάν. Γούρτον.) γονα-
ταίζω Καππ. (Σίλ.) γονατίζω Τσακων. (Βάτικ. Χαβουτσ.)
γοννακίχουρ ἐν Τσακων. (Μέλαν. κ.ά.) ὀνατίζω Κάσ. Κάσ.
Νάξ. (Ἀπύρανθ.) βονατίζω Κάσ. ἀγουνατίζω Στερελλ. γκο-
νατίτσω Ἀπουλ. Καλαβρ. (Μπόβ.) γγονατίτζω Ἀπουλ.
Καλαβρ. (Μπόβ.) γγονατίτσω Ἀπουλ. γγονατίτσω Ἀπουλ.
(Μαρτ.) ἀγγονατίτσω Καλαβρ. (Μπόβ.) ἀγγονατίτζω Κα-
λαβρ. (Μπόβ.) ἀγγοναδίντζω Καλαβρ. (Χωρίο Βουν.) ἐγκο-
νατίτζω Ἀπουλ. ἐγκονατίντζω Ἀπουλ. (Μαρτ.) γονατῶ Μα-
κεδ. (Δρυμ. Καστορ.) —Κ. Παλαμ., Δωδεκάλ. Γύφτ.², 152—
Λεξ. Πρω. γονατάω Ἡπ. (Τζουμέρκ.) Θεσσ. Θράκ. (Πύργ.)
Πελοπν. (Καλάβρυτ. κ.ά.) —Κ. Παλαμ., Ἀσαλ. Ζωή², 151
ἀγουνατάου Στερελλ. Ἀόρ. ἐγονάτιζα Πόντ. (Τραπ.) γκο-
νάτια Καλαβρ. (Μπόβ.) Ὑποτ. νὰ γονατίω Καλαβρ. (Μπόβ.)
Μεσ. γγονατίντζομαι Καλαβρ. (Μπόβ.) γ' ἐν. γονατίνεται
Πόντ. (Τραπ.) γονατίεται Πόντ. (Τραπ.) Ὑποτ. ἄορ. νὰ
γγονατιστῶ Καλαβρ. (Μπόβ.) Μετοχ. γονατιγμένος Πόντ.
(Τραπ.) γονατιμένος Ἀπουλ. (Καλημ.)

Τὸ ἀρχ. ρ. γ ο ν α τ ῖ ζ ω.

Α) Μεταβ. 1) Κτυπῶ μὲ τὸ γόνυ, δ ῖ δ ω γ ο ν α τ ῖ ῆς
Κεφαλλ. Ἡ σημ. καὶ ἀρχ. Βλ. Φρόν. 31.21 «γονατίζειν, τῷ
γόνυτι πλήττειν». 2) Κάμνω, ὑποχρεῶ τινα νὰ γ ο ν α -

τ ῖ σ η σύνθηθ. καὶ Ποντ. (Τραπ. κ.ά.) Τσακων. (Μέλαν.
κ.ά.): Θὰ σὲ γονατίσω κάτου! Πελοπν. (Ἀνδροῦς.) Κάθησε
ἡσυχος, γιατί θὰ σὲ γονατίσῃ ὁ δάσκαλος (θὰ σοῦ ἐπιβάλλῃ
νὰ μείνῃς γονατιστός) Τραπ. Τὸν ἐγονάτισε ὁ δάσκαλος ἁ-
πάνου ἔς τὰ χαλίκια (τοῦ ἐπέβαλε τὴν τιμωρία νὰ μείνῃ γο-
νατιστός ἐπάνω στὰ χαλίκια) Πελοπν. (Γαργαλ.) Ἐνας κα-
μηλάρης ἐγονάτισεν τὴν καμήλαν του Κύπρ. Ν' ἐγονακίε
τὸ βάννε (τὸ ἐγονάτισε τὸ ἀρνὶ) Μέλαν. || Ἡσμ.

Ἀπ' τὰ μαλλιά τὸν ἄδραξε, ἔς τὴ γῆ τὸν γονατάει
Ἡπ. (Τζουμέρκ.)

Κι ἀπ' τὰ μαλλιά τὴν ἐπαιρνε, ἔς τὴ γῆς τὴ γονατάει
Πελοπν. (Καλάβρυτ.) Ἡ σημ. καὶ Βυζαντ. Βλ. Μαλάλ.
(ἔκδ. Βόννης), 309,8 «συνέβη... τὸν ἵππον... κονδάφαντα εἰς
αὐτὸ γονατίσαι καὶ αἱματωθῆναι τὸ γόνυ τοῦ ἵππου». β) Με-
ταφ., προσκόπτω ἐν τῷ λέγειν Πόντ.

Β) Ἀμτβ. 1) Πίπτω εἰς τὰ γόνατα, κλίνω γόνυ, γονυπετῶ
κοιν. καὶ Ἀπουλ. (Καλημ. κ.ά.) Καππ. (Ἀραβάν.) Καλαβρ.
(Μπόβ. κ.ά.) Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Ὁφ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.)
Τσακων. (Χαβουτσ.): Γονάτισε ἀπὸ τὸ πολὺ βάρος. Γονά-
τισε μπροστά ἔς τὴν εἰκόνα — ἔς τ' ἄγιο βῆμα κοιν. Γονάτισα
γὰ νὰ πιῶ νερὸ Πελοπν. (Ἀνδροῦς.) Ἡδρ' ἔναν ὄχτου κι
γουνάτ'σι τοῦ μ'λάρ' Στερελλ. (Αἰτωλ.) Ἐγονατίσανε ἔς τὴν
ἐκκλησίαν ἀπέσ' Ὁφ. Τῇ Γουνάτισῃ παίρνουν καρυδόφυλλα
κι γονατίζον ἀποπὰν' κ' ὕστερα τὰ κρύβουν μέσ' ἔς τὰ σιν-
τούκια (Γουνάτισῃ = ἐορτὴ τῆς Πεντηκοστῆς) Θράκ. (Ἀ-
δριανούπ.) Ἀγουνάτ'σι οὐ Μῆτρος μὲ τοῦ τ'φέκ' κι τ'ς
καθάρ'σι οὐλ'νοὺς (τ'ς καθάρ'σι = τοὺς ἐσκότωσε) Στε-
ρελλ. || Φρ. Γουνάτ'σα κι σῶκαμα νὰ δουλειὰ (μὲ ζῆλον καὶ
ἐπιμονὴν ἐξετέλεσα κάτι) Στερελλ. (Αἰτωλ.) Ἀμα δὲ γοννα-
τίσ' οὐ ἄνθρωπους, δὲ γέριτι δ'λεῖα αὐτόθ. Γονατίζει τὸ χτένι
(κυρτοῦται, κάμπτεται κατὰ τὴν ὕφανσιν) Κρήτ. || Παροιμ.
Πρώιμ', ἀγωγιάτῃ μου, τ' ἄλογο, πρὶν γονατίσῃ (πρώιμ' =
πρώιμα = ἐγκαίρως) νοεῖται π ρ ὁ σ ε χ ε' ὅτι ἐπιβάλλεται
ἐγκαίρως πρόνοια πρὸς ἀποφυγὴν δυσχερέστων) Ι. Βενιζέλ.,
Παροιμ.², 265.266. Συνών. παροιμ. Ἐπ ρ ε π ε π ρ ῖ ν,
β λ ᾶ χ ο μ', τ' ἄ λ ο γ ὁ σ ο υ. Ἀν δὲν ἐγονατίζ' ἡ γκα-
μήλα, δὲ θὰν τὴν ἐφορτώνανε (διὰ τοὺς ὑποχωροῦντας εἰς τὰς
παραλόγους ἀξιώσεις τῶν ἄλλων). Κεφαλλ. Ἡ παροιμ. εἰς
παραλλαγ. πολλαχ. || Αἰνιγμ.

Πέφτω, σκύφτω, γονατίζω, | τὴν πιστόλα μου γεμίζω
(ἢ κασέλα, τὸ μπαούλο) Πελοπν. (Παππούλ.)

Τσὺβγω, βονατίζω, μὲρός σου, | τὸ μακρὺ μου ἔς τὸ σκι-
στό σου
(τὸ κιβώτιον καὶ τὸ κλειδὶ μὲ τὸ ὅποιον τὸ ἀνοίγουν) Μεγίστ.
ὀνατίζω σκύφτω μὲρός σου, | τὸ μακρὺ μου- ἔς τὸ σκι-
στόσίσου
(τὸ κλειδὶ καὶ ἡ κλειδωνιὰ τῆς στέρνας) Κάσ.

Σκίβω, γονατίζω μπρὸς σου | τὸ μακρὺ μου ἔς τὸ σκιστό
σου
(τὸ κλειδὶ καὶ ἡ κλειδωνιὰ τῆς θύρας) Πελοπν. (Γαργαλ.) ||
Ἡσμ.

Πέφτω, σκύβω, γονατίζω, | τὴν κουμπούρα μου γιομίζω
καὶ τῆς δίνω μνιὰ ἔς τὰ σκέλια | καὶ ξεράθηκε ἀπ' τὰ γέλια
αὐτόθ.

Ἐβὼ θὰ πάω ἔς τοὺς νεκροὺς νὰ βονατίσω μὲρός τους,
νὰ τοὺς μιλήσω μπιστικά, νὰ ἴνω σύντροφός τους
Μεγίστ.

Ἵς τὸ χῶμα τοῦ μνημάτου σου θὰ ῥτω νὰ βονατίσω,
νὰ ρίξω δάκρυα βουρκωτά, ἴσως τσαί σ' ἀναστήσω
αὐτόθ.

